

(1) Ale ještě než stačil vklouznout do chodby, otevřely se kuchyňské dveře. Zevnitř zavrčela pivoňkově růžová blůza, hned na to vyšla do dvora Marta. Musela ho zahlédnout oknem. Ucítil jako obvykle palčivé dloubnutí v žaludku. Pořád ještě si na její přítomnost nezvykl. Chodila k nim většinou obden, a jakmile uvařila, zase zmizela, protože měla práci na poště, ale pokaždé po sobě nechala ve vzduchu něco znervózňujícího. Jakýsi sotva postřehnutelný větřík. Vanul kuchyní a nenápadně zahlazoval matčiny stopy. Darek se bál, že jednoho dne budou zaváté úplně, ale zároveň nevěděl, jak se proti tomu bránit.

„Vyhráli jste?“ zeptala se stejně jako předtím Michal a opřela se o veřej. Málem by odpověděl, ale její nenucené, domácí držení těla ho podráždilo. Tvářila se, jako by tu byla doma a on přicházel na návštěvu. Stiskl rty a chtěl se kolem ní mlčky protáhnout, ale chytila ho za loket.

„Auvajs!“ vyjekl.

(2) „Ukaž, inkasoval jsi faul?“

Nestála mu za to, aby lhal. Naopak, působilo mu potěšení ukazovat se jí co nejčastěji v co nejhorším světle.

„Dali jsme si do držky s Hugáčem-Sráčem,“ odpověděl provokativně. Čekal výčitky, pobouření, rozhořčená slova, ale nedočkal se. Jenom po něm sjela pohledem – od natrženého ucha až po zaschlé bláto na nohou.

„Běž se dát do pořádku,“ řekla tiše. „Ať tě táta takhle nevidí.“

„Je mi fuk, jestli mě uvidí,“ holedbal se. Schválně nahlas. I když se Michalovým směrem nedíval, věděl, že ho pozoruje a slyší každé slovo. Nechtěl, aby si myslel, že má v kalhotách. „To je snad moje soukromá věc, jak a s kým si vyřizuju účty! Já do tátových záležitostí taky nestrkám nos!“

„Možná bys měl.“

Její domluvy ho dopalovaly ještě víc než její vaření a uklízení. Upíral jí sebemenší právo míchat se mu do života. Jestli si otec myslel, že je pro ně nepostradatelná, nemohl mu bránit, ale Darek by se bez jejích omáček, umytých oken, vyžehlených košilí a výchovných ponaučení s klidem obešel.

„Děkuju za radu,“ odsekl kousavě. „K čemu by to bylo dobrý?“

„Kdyby ses o tátu trošku zajímal, třeba by ses zeptal jak to, že je tak brzy zpátky.“

„A co bych se asi tak závatného dozvěděl?“ ušklíbl se. „Že nebyla zácpa na silnici? Že se táta výjmečně neplazil padesátkou?“

Marta nechala jeho posměšky bez reakce.

„Dozvěděl by ses,“ řekla napovrch klidným tónem, pod kterým však probublávalo podráždění, „že jejich firma jde do konkurzu. Víš, co to znamená?“

Darek zavrtěl hlavou.

„To znamená hromadné propouštění. Žádná nařízená dovolená, žádné odstávky a snížená mzda, ale definitivní vyhazov. Tvůj táta je s dvě stě sedmdesáti dalšími lidmi bez zaměstnání. Tak si zkus přebrat v hlavě, jak to asi nese.“

MARTA

PROCHAŮKOVÁ, IVA:

UZLY A POMERANĚ

PRaha: ALBATROS 2011

o. 67-69

(3) Darek cítil, že se v něm všechno stáhlo. Po otcově ranním optimismu, po jeho triumfálním odjezdu do továrny a slíbené oslavě s dortem to byla nečekaně studená sprcha. Stál jako solný sloup a strnule na Martu zíral. Chvilí jeho pohled opětovně, pak se otočila ve dveřích a zamířila zpět do kuchyně.

„Myslím, že tvoje rvačka by mu zrovna teď na náladě nepřidala,“ hodila ještě přes rameno, než mu její pivoňková blůza zmizela z očí.